

ZÁKLADNÍ KÁMEN

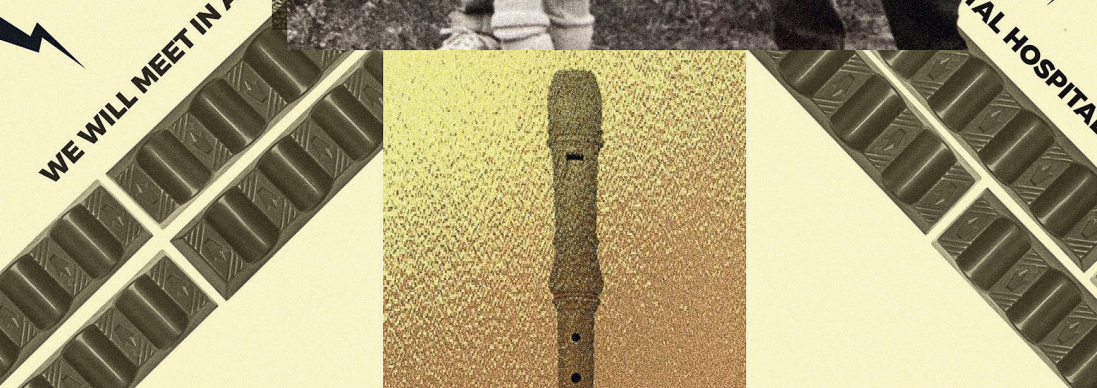

WE WILL MEET IN A MENTAL HOSPITAL

WE WILL MEET IN

WE WILL MEET IN A MENTAL HOSPITAL

MENTAL HOSPITAL

Do devíti let si téměř nic nepamatuju. Nesouvislé střípky, posbírané historky, zážitky připomenuté fotkami. Jenže tehdy se moc nefotilo, takže si pamatuju vlastně jen dvě dovolené v Jugoslávii, občasné svatby naší rozvětvené rodiny na Slovensku a zážitky ze školy. Vzpomínky spojené s tátou můj mozek sebezáchovně zapomněl nebo kamsi zasunul a pořádně za nimi zamkl, aby nevylezly a nechtěly bolet. Co já vím, zřejmě to tak traumatizovaná mysl dělá, aby člověk vydržel i to, co by normálně vydržet nemusel. No a do devíti let toho člověk s tátou zažije hodně, většinu toho nejmenšího života je s rodiči, takže jsem jednou ranou přišla o vzpomínky na to nejranější dětství. No a taky o tátu.

Táta umřel při autonehodě, když jsme jeli na vánoční svátky '90 na hory. Jedno bouchnutí poslalo hlavu rodiny na onen svět a zbytek se pak roky bezhlavě pokoušel o něco, čemu se říká normální život.

Zrovna rok '90 byl na fotky bohatej. Po revoluci v '89 se táta asi zhluboka nadechl, seknul s prací podnikového ekonoma a začal podnikat. To si pamatuju z fotky, na které drží kufřík na spisy a v něm má spoustu poházených peněz. Devadesátková estetika byla všudyprítomná a kobercově nakažlivá.

Taky jsme seděli na lavičce v rakouském městečku Laa a jedli první koupenej pudink v barevných plastových kelímcích, se šlehačkou, co by na něm stála doteď, kdybychom ji s bráchou s naší vrozenou pažravostí okamžitě lačně nebouchali. Na téhle fotce nám to moc nesluší, ale to je jedno, protože jsme právě prožili svůj první gastro orgasmus. Okej, když nepočítám naše docela časté vyjídání plechovky salka polévkovou lžící.

Poslední zážitek s fotodokumentací mám dokonce i já v živé paměti. Tam táta zřejmě nehrál takovou roli. Hlavní hybatelkou děje byla máma. Šli jsme si takhle po Praze, po Střeleckém ostrově – představuju si to jako takovou mladou perspektivní rodinku s porevolučním zápallem v očích –, když tu najednou naši zahlédli pana prezidenta Havla, jak tam stojí s ochrankou, usmívá se na lidi a podepisuje se jim.

Sbírat podpisy byla kdysi bohužel móda i v naší rodině. Už jsme měli Rottrovku, Goťáka, a dokonce i Marcelu Holanovou, kvůli které mě málem ušlapal dav fanynek. Ale o tom jindy. Nebo ideálně nikdy, že...

Ok, tak já to řeknu hned, ať to máme z krku a už se tím nemusíme zabývat, protože ona to moc zajímavá historka není.

Obecně se ví, že děti na lidi dobře fungují a dá se na ně v mnohém vymluvit. Taky jsou docela dobrý, pokud potřebujete předběhnout frontu na WC nebo jako štít v davu, kolem kterého se každý raději rozestoupí. No to by ovšem ten dav nesměl čekat na podpis Marcely Holanové. Tam se slitováním neplýtvalo a ženy, které tenkrát ještě neznaly deodorant, zato dederon je halil všechny, se rvaly ke zpěvačce ve flitrovaném saku s vycpávkami, jak kdyby to byla mikrovlnka na Black Friday. Obličej se mi bořil do zadku ukrajinského typu paní přede mnou. Pokud nevíte, co je zadek ukrajinského typu, mám jedinou indicii: Halina. Už víte? Bingo, Belindo, otoč tygří hlavou. Prostě jsem měla hlavu zabořenou až po uši a dýchala už asi jen póry. Najednou mě nějaká velká ruka zvedla nad ostatní lidi a nesla mě směrem ke zpěvačce se slovy „pozor, ženy, je tu dítě“. Marcela se mi podepsala a já se vydala domů s mámou zářící štěstím, že se zítra pochlubí kolegyním v práci. No neříkala jsem to? Historka roku...

Ale zpátky k panu prezidentovi. Kde jsem skončila? Jo, s úsměvem se všem podepisoval, a tak máma zbystřila a opět se jala použít strategii tzv. „na Holanovou“ a nastrčila děcko. Tedy mě, devítileté obrylené káčátko, ze kterého se měla labuť teprve stát. Jo, s tou labutí si dělám prdel, ale point je jasnej, ne? Máma si prostě myslela, že co fungovalo na Holanovou, bude fungovat i na Havla. HH, no teda spíš haha.

Celá historka se udála takto:

Já (9 let), nesměle: „Dobrý den, pane prezidente, můžete se mi podepsat?“

VH (xy let, ale 40 už mu bylo, jinak by nemohl být prezident): „Ne.“

Takhle prozaické to bylo. Takhle dopadla má interakce s největší ikonou republiky: „Ne.“ Proč mě odmítl? Nevím. Třeba už spěchal, třeba musel vládnout nebo se mu chtělo čurat, říkala jsem si. Ale musím za tu malou Adélu ve mně přiznat, že jsem zpětně ráda, že jsem tehdy byla lehce opožděná a za ikony jsem měla spíš Hurvínka nebo Jů a Hele, protože, hele, jinak bych se